

Lila ákác, türkizkék szobával

Szép Ernő darabja a váradi Szigligeti Színház előadásában

Kritika

„Semmi se akarok lenni, csak boldog!” – írta Szép Ernő, a múlt századelő bohémje, utazó, író, aki gazdagon élt és szegényen halt meg. Írt regényt, kabarétréfát, színdarabot, újságcikket. Talán legismertebb regénye a *Lila ákác*, ebből színdarabok és filmek is készültek. Bájos, érzelmes és szellemes történet ez az ifjúságról, a szerelemről, a boldogságról, melyet csak akkor érzékelünk, amikor már messze jár.

A nagyváradi Szigligeti Társulat Guelmino Sándor színpadi változatában mutatta be Szép Ernő művét. Megmaradt benne a 20. század eleji kedves és szellemes pesti beszédstílus, amely a regény, illetve a darab egyik humorforrása, Guelmino szinte semmit sem változtatott a történeten, csak szorosabbra fűzte. A karakterek markánsak, általuk társadalmi rétegek mutatkoznak meg, valamint kirajzolódik egy bohém, a „boldog békeidőket” idéző világ.

Mi tagadás, a *Lila ákác* romantikus történet, szomorú befejezéssel, s napjainkban aligha dívik a színpadon a romantika. Ugye, azért tudjuk, hogy azok a boldog békeidők nem voltak annyira boldogok, rohanó, sikerre hajtó jelenkorunkról nem is beszélve.

S akkor jön a fiatal rendező, előveszi a *Lila ákácot*, kiemeli a korából, de megtartja az eredeti, édes nyelvezetet, eltartja a romantikát, megtartja a költőiséget, bevisz egy picit ridegséget, mai zenére modern koreográfiát, és olyan kortárs előadást varázsol a színpadra, hogy abban hiba nincs.

Botos Bálint előadása túlmutat az alcímben jelzett szerelmes histórián. Érzelmekről szól, képmutatásról és őszinteségről, szerelemről, a boldogság utáni vágyról. A boldogság keresése ugyanis nem ment ki a divatból, sőt a szerelem sem.

Itt van ez a Csacsinszky Pali (Sebestyén Hunor) a türkizkék szobában, az összepakolt bútorok között, és elmesél egy vele megesett történetet. A barátjával beszél, a közönséggel, letegez minket (mert ki lehetne a színész, a színház legjobb barátja, mint a közönség?), a bizalmába avat. Talán éppen kiköltözik ebből az emlékekkel teli albérletből (hónapos szobának mondták a múlt században), és talán visszaidézi, talán csak álmodja a szerelmeket. Bizonyosnét (Tasnádi-Sáhy Noémi), a vágyálmot, aki csupán léha asszonynak bizonyul, Tóth Mancit (Román Eszter), a nevetésből gyúrt, izzóan szerelmes varrólányból lett bártündért, s a többieket mind, akik körülötte, körülöttük forogtak,

táncoltak, szenvedtek és örültek. Csacsinszky rágyújt és elmeséli, hogyan nem vette észre az igazi szerelmet, hogy szalasztotta el a boldogságot.

Burleszk, groteszk, szürreális jelenetek egészítik ki egymást, pontosan, dinamikusan, élvezetesen, rengeteg jó ízlésű humorral. A türkizkék szobába a szekrényből érkeznek a szereplők, hozzák az életüket. Élő emberek mozognak a színpadon, helyzeteket, viszonyokat teremt a rendező. Nagyszerűen vált ritmust, pillanatig sem engedi lankadni a figyelmet, bevon minket nézőket azzal, hogy a főszereplő nekünk mesél, az előadás részeseivé válunk, elhisszük, amit látunk és hallunk.

A szereposztás pedig egyszerűen tökéletes. Sebestyén Hunor rezignált monológjai, félszege Bizonyosné mellett, felszabadultsága Tóth Mancival, a sehová nem tartozás és a magára találás pillanataiban egyaránt hiteles. Meglepődik, hogy beleszeretett a lányba, holott ő az asszonyért akart szenvedni. Fesztelen, könnyed játéka teszi, hogy elhisszük minden szavát, mozdulatát. Román Eszter Tóth Mancija úgy szürke varrólány, hogy milliányi színe és hangja van. Bájos, szertelen, akaratos, szenvedélyes. Táncosnőként is megmarad szerelmes lánynak, viccelve emésztődik, táncolva ég porrá. Elmegy mégis, mert élni kell, sőt megélni.

Tasnádi-Sáhy Noémi gyönyörű, felületes és léha Bizonyosnéja, a szürreális, groteszk aranyifjak dívája talán valamikor nagyon csalódott, a szerelem helyett ezért választja a futó kalandokat. Állandó vidámsága, kéjvágya, lubickolása

a férfitekintetben rejt valami szomorúságot.

Gajai Ágnes, Fábíán Enikő, Kardos M. Róbert, ifj. Kovács Levente, Hajdu Géza mesteri kabinetalakításai, valamint kisebb partitúrákban Kiss Csaba, Balogh Attila, Lajter Márkó Ernesztó, Kocsis Anna járulnak hozzá a különleges, jó előadáshoz. Mi öregek elmorzsolunk egy-egy könnycseppet az elmúlt ifjúságért, a fiataloknak pedig eszükbe jut az osztálytársuk, akit eddig nem vettek észre.

SIMON JUDIT

Nagyvárad Szigligeti Színház – Szigligeti Társulat

**SZÉP ERNŐ – GUELMINO SÁNDOR:
Lila ákác**

Rendező: Botos Bálint

Diszlet- és jelmeztervező: Bajkó Blanka Alíz

Koreográfus: Györfi Csaba

Szereplők: Csacsinszky Pali: Sebestyén

Hunor

Tóth Mancsi: Román Eszter

Bizonyosné: Tasnádi-Sáhy Noémi

Angelusz: Kardos M. Róbert

Zsüzsü, Bizonyos úr: ifj. Kovács Levente

Hédi: Gajai Ágnes

Józsi, főúr: Hajdu Géza

Majmóczy: Kiss Csaba

Mínusz: Balogh Attila

Redő Oszi, Kocsis, Frédi: Lajter Márkó

Ernesztó

Stefi, táncosnő: Kocsis Anna

Mili, Mindigné: Fábíán Enikő